

РЕШЕНИЕ

№ 248

гр. Велико Търново, 27.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любка Милкова

при участието на секретаря Валентина В. Чаушева
като разгледа докладваното от Любка Милкова Гражданско дело № 20214100100732 по описа за 2021 година

Обективно кумулативно съединени пряк иск на увредено лице с правно основание чл.432 ал.1 от КЗ вр. чл.45 ал.1 от ЗЗД за обезщетение за неимуществени вреди и пряк иск на увредено лице с правно основание чл.432 ал.1 КЗ вр. чл.45 ал.1 от ЗЗД за обезщетение за имуществени вреди, ведно с акцесорна претенция за законна лихва върху главницата по всеки иск, считано от 04.03.2020г. до окончателното изплащане.

Ищецът Б. М. ЕР. от гр.Л., чрез пълномощника си адв.М. М. – САК, излага твърдения в ИМ, че на 27.07.2019г., около 20,00ч., на път VTR 1181, км. 1+500, с посока от гр.Г.О. за с.К. пътувал на задна дясна седалка с поставен обезопасителен колан в л.а.“П.“ с ДК №***, управляван от С. ИБР. СМ., като поради неправилно боравене от водача с органите за управление на автомобила, с което е допуснал намаляване на радиуса на завиване до критичния за безопасно преодоляване на завоя, което довело до нарушаване на устойчивостта на л.а., било допуснато ПТП по описания в ИМ механизъм, в резултат на което МПС напуснало платното за движение косо през източния ръб, преминало през земната площ източно от платното за движение и след ротация и трансляция около трите оси преустановило движението си на място, обърнато по таван, с предната част на запад, като вследствие на сблъсъка ищецът ударил тялото, главата и крайниците си в купето на автомобила и изпитал силна и остра болка. Сочи, че за процесното ПТП е съставен КП за ПТП с пострадали лица №161/27.07.2019г. Твърди, че към момента на ПТП л.а. „П.“, управляван от виновния водач, е имал валидна застраховка „ГО“ на автомобилистите, сключена с ответното ЗД, обективирана в полица №BG/02/ 119 001523238 със срок на покритие от 01.06.2019г. до 31.05.2020г. Твърди, че с влязло в сила на 08.07.2021г. споразумение за решаване на делото по НОХД №416/2021г. по описа на ГОРС С.С. се е признал за виновен и е наказан за извършено на 27.07.2019г. престъпление по чл.343 ал.3

б.“а“ пр.1 алт.2, вр. чл.342 ал.1 НК вр. чл.20 ал.1 ЗДвП, а именно за причинена по непредпазливост средна телесна повреда на повече от едно лице,, в т.ч. и на ищеца Б. М. ЕР. – травматичен кръвоизлив около 2-3 поясен прешлен, довел до трайно затруднение в движението на снагата над 30 дни, със срок на лечение и възстановяване около 3 месеца. Твърди, че вследствие процесното ПТП ищецът претърпял множество физически травми, а именно: травматичен кръвоизлив около 2-3 поясен прешлен, довел до трайно затруднение в движението на снагата над 30 дни със срок на лечение и възстановяване около 3 месеца; поставена му е основна диагноза – Мозъчно сътресение; фисура на левия трансверзален процесус на L 4; охлузни и прорезни рани по лицето, охлузване по дясната предмишница, охлузни рани на лява китка, охлузни рани на двете колена и подбедрици, охлузни рани по гърба и поясната област, спукване на напречния израстък на четвърти поясен прешлен. Сочи, че телесните увреждания са му причинили временно разстройство на здравето, неопасно за живота, с интензивни продължителни болки и страдания, както и че е имал престой в болнично заведение от 06.08.2019г. до 13.08.2019г. Сочи, че процесните травми се отразили изключително тежко върху физическото му и психическо състояние, като преживял и душевни травми, по описания в ИМ начин. Твърди, че освен неимуществени, претърпял и имуществени вреди, свързани с разходи за лечението му, като е заплатил суми, както следва: по удостоверение от 13.08.2019г. – 40,60лв., по фискален бон от 30.07.2019г. – 50лв., като общо е заплатил за лечението си сума в размер на 90,60лв. Твърди, че на 02.12.2019г. предявил извънсъдебна застрахователна претенция пред ответния застраховател за присъждане на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди, на която ответникът не е изпратил отговор. Моли съда, да постанови съдебно решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 40 000лв. – обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, в резултат на ПТП от 27.07.2019г., и сумата от 90,60лв. – обезщетение за претърпени от него имуществени вреди, изразяващи се в заплатени разходи за лечението му, в резултат на ПТП от 27.07.2019г., ведно със законната лихва върху главницата по всеки иск, считано от 04.03.2020г. до окончателното изплащане. С ИМ е претендирано присъждане на направените по делото съдебни разноски.

В срока по чл.131 ал.1 от ГПК ответникът ЗД „Б.“ АД със седалище гр.С., чрез адв.И.Ж. – ГАК, редовно преупълномощен, депозира писмен отговор на ИМ, с който оспорва изцяло предявените иски по основание и по размер и моли да бъдат отхвърлени. В условията на евентуалност, моли да бъде намален размера на присъдените обезщетения за неимуществени и имуществени вреди, с оглед наведените с писмения отговор на ИМ възражения. Не оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за процесния автомобил „П.“ с рег.№***. Релевира възражение по чл.51 ал.2 ЗЗД за съпричиняване на вредите и от самия пострадад, който е бил без поставен предпазен колан в противоречие с императивните изисквания на ЗДвП, като степента на приноса му е определяща. Оспорва механизма на ПТП, описан в ИМ, и твърдението, че ищецът е пътувал на задна дясна седалка с поставен обезопасителен колан. Оспорва ищцовото твърдение в резултат от процесното ПТП да е

претърпял твърдените в ИМ телесни повреди – по вид, степен и в твърдения интензитет, които да са вследствие на ПТП, като оспорва и продължителността на възстановителния период, на твърдените като претърпени вреди и неудобства и че освен физически болки и страдания, ищецът и до момента продължавал да търпи и психологически такива. Оспорва иска за неимуществени вреди и по размер като силно завишен и неотговарящ на принципа за справедливост, визиран в чл.52 ЗЗД. Оспорва и иска за обезщетение за имуществени вреди по основание и размер с довод, че сумата от 40,60лв. по удостоверение от 13.08.2019г. не съставлява задължителен разход, свързан с лечението на ищеца в резултат на ПТП, а сумата от 50лв. по фискален бон от 30.07.2019г. е с неизвестно основание и не е посочено за какво е заплатена. Оспорва акцесорната претенция за законна лихва, досежно началната й дата, с довод, че е неясно как е определена. Оспорва ищцовото твърдение, че към настоящият момент ответникът не бил изпратил отговор на заявената от ищеца застрахователна претенция. Претендира съдебни разноски, съгласно изхода по спора. Сезира съда е евентуално възражение по чл.78 ал.5 ГПК за прекомерност на заплатеното от ищеца адв. възнаграждение, в случай, че надхвърля минималният размер.

В СЗ ищецът, чрез пълномощника си адв.М. М. – САК, поддържа предявените искове и моли да бъдат уважени изцяло по съображения, изложени в писмена защита. Поддържа искането по чл.38 ал.2 ЗА за присъждане на адв. възнаграждение, съгласно представен списък по чл.80 от ГПК.

В СЗ ответникът, чрез адв. И.Ж. - ГАК, редовно преупълномощен, моли да бъде постановено съдебно решение, с което да бъде прието, че прекият иск за обезщетение за неимуществени вреди е недоказан в предявеният размер от 40 000лв., както и моли да бъде отхвърлен изцяло предявеният иск за обезщетение за имуществени вреди, като недоказан по основание, по съображения, изложени в представена писмена защита. Претендира съдебни разноски, съгласно представен списък по чл.80 ГПК.

Съдът, след като съобрази становищата на страните, прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобразно изискванията на чл.235 ал.2 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото е безспорно установено, че на 27.07.2019г., около 20,00ч., на път VTR 1181, км. 1+500, в посока от гр.Г.О. за с.К., е реализирано процесното ПТП по описания в ИМ механизъм, при което като пътник на задна дясна седалка в л.а. „П.“ с ДК №***, управляван от виновния за ПТП водач С. ИБР. СМ., е пострадал ищеца по делото Б. М. ЕР., за което ПТП е съставен КП за ПТП с пострадали лица №161, и е било образувано ДП №385/2019г. по описа на РУ – Г.О., пр. пр. №ТОГ – 1541/2019г. по описа на РП – Велико Търново, ТО Г.О..

С влязло в законна сила на 08.07.2021г. Споразумение за решаване на делото по НОХД №416/2021г. по описа на РС – Г.О., С. ИБР. СМ. се признава за виновна за това, че на 27.07.2019г. на път VTR 1181, км. 1+500, при управление на МПС – лек автомобил 4П.“ с рег.№***, нарушила правилата за движение по пътищата, като не изпълнила задължението

си по чл.20 ал.1 от ЗДвП да контролира непрекъснато превозното средство, което управлява, като в резултат на неправилно боравене с органите за управление на автомобила допуснала намаляване радиуса на завоя под критичния за преодоляването му, от което настъпило нарушаване устойчивостта на автомобила с последващо напускане на платното за движение и преобръщане, вследствие на което причинила по непредпазливост средна телесна повреда на повече от едно лице, а именно на Б. М. ЕР. от гр.Л.- травматичен кръвоизлив около втори и трети поясен прешлен, довел до трайно затруднение в движението на снагата над 30 дни, със срок на лечение и възстановяване около 3 месеца, и на Н.П.Т. от с.В. – счупване на дясна лакътна кост, довело до трайно затруднение движението на горен десен крайник със срок на лечение и възстановяване около 5 месеца, както и счупване на тялото на първи поясен прешлен, довело до трайно затруднение движението на снагата със срок за лечение и възстановяване около 10 месеца, като деянието извършила виновно при форма на вината – несъзнавана непредпазливост /небрежност/ - престъпление по чл.343 ал.3 б.‘а‘, предл.1, алт.2 вр чл.342 ал.1 от НК вр. чл.20 ал.1 от ЗДвП.

Видно от Епикриза И. З.№12453/2019г. на Б. М. ЕР., изд. от МОБАЛ „Д-р Ст. Черкезов“ АД – Велико Търново, Неврохирургично отделение, ищецът по делото е постъпил за болнично лечение на 06.08.2019г. и е изписан на 13.08.2019г., т.е. имал е болничен престой от 7 дни, като му е поставена окончателна диагноза :M54.88 Друга дорзалгия, Кръстен и кръстноопашен отдел. Видно от данните от анамнезата, посочени в Епикриза И. З.№12453/2019г., преди 10 дена ищецът претърпял ПТП; преди 2 дена забелязал, че се появила подутина в лумбалната област.Оплаква се от болки в кръста и затруднена походка. Не е лекуван до сега. От посочения в издадената на ищеца Епикриза И. З.№12453/2019г. локален статус се установява, че в лумбалната област се виждала и палпирала формация с мекоеластична консистенция с големината на 2 мъжки юмука флукутира, като на ищеца на 08.08.2019г. под обща анестезия била извършена операция - осъществена парциална дясностранна Л2-Л3 ламинектомия с декомпресия на спиналния канал и евакуация на травматичен епидурален хематом. Видно от Епикриза И. З.№12453/2019г., на ищеца не е издаден болничен лист, при изписването му са дадени указания за диета и режим, с уточнено медикаментозно лечение, като на ищеца е издадена рецепта от 13.08.2019г.

Видно от удостоверение от 13.08.2019г., изд. от МОБАЛ „Д-р Стефан Черкезов“ АД – Велико Търново, ищецът за болничният си престой от 06.08.2019г. до 13.08.2019г. вкл. за 7 леглодни е внесъл такса от 40,60лв. с ПКО от 13.08.2019г., за която заплатена сума от 40,60лв. е издаден фискален бон от 13.08.2019г. Ищецът е направил и разход във връзка с процесното ПТП в размер на сумата от 50лв. по фискален бон от 30.07.2019г., изд. от д-р Н.Г. за издаденото му от същия съдебно медицинско удостоверение №г-88/30.07.2019г., с което ищецът е освидетелстван за травмите от процесното ПТП.

По делото не е спорен факта на наличие на валидно застрахователно правоотношение с ответният застраховател ЗД „Б.“ АД по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за л.а. „П.“ с ДК №***.

На 02.12.2019г. ищецът е предявил пред ответния застраховател извънсъдебна

застрахователна претенция за присъждане на обезщетения за неимуществени и имуществени вреди от процесното ПТП, реализирано на 27.07.2019г., по която ответникът с писмо до ищеца от 16.12.2019г. по реда на чл.106 ал.3 КЗ му е изискал представяне на влязъл в сила акт, доказващ виновността на водача, управлявал застрахованото при ответника МПС, както и го е уведомил, че ЗД „Б.“ АД не е в риск „Гражданска отговорност“ и няма основание да изплати претендираното застрахователно обезщетение.

По делото е изслушана СМЕ, като видно от писменото заключение на ВЛ д-р Н. Г., което съдът възприема като пълно, компетентно и обосновано, дадено и след извършен от ВЛ личен преглед на ищеца на 04.05.2022г., в резултат на процесното ПТП от 27.07.2019г. на ищеца са причинени телесни увреждания, както следва: закрито спукване на левия напречен израстък на левия поясен прешлен, охлузни и порезни рани по лицето, охлузване по дясна предмишница, охлузни рани по лява китка, охлузни рани по двете колена и подбедрици, охлузвания и охлузни рани по гърба и поясната област, Бълджинг феномен на междупрешленния диск/ излизане на диска от междудисковото пространство/, късен епидурален хематом/кръвоизлив над твърдата гръбначо мозъчна обвивка, оперативно отстраняване на получения хематом, мозъчно сътресение. Видно от СМЕ, всички получени травматични увреждания са в резултат от удари, притискане и усукване на части от тялото във вътрешните части на купето на автомобил като пътник на задна дясна седалка и е възможно да са получени по начина, описан в ИМ. От СМЕ се установява, че травмите по лицето, тялото и крайниците и мозъчното сътресение в съвкупност са причинили на ищеца временно разстройство на здравето, неопасно за живота с интензивни болки и страдания. Спукването на напречния израстък на Л4 и късния кръвоизлив над твърдата гръбначно – мозъчна обвивка е причинило трайно затруднение в движението на снагата над 30 дни. Видно от СМЕ, срока на лечение и възстановяване за травмите по лицето, тялото и крайниците/охлузвания и охлузните рани/ е около 25 дни. В резултат от раната на челото в дясно е наличен посттравматичен белег с козметичен характер. Според СМЕ, срока на лечение и възстановяване в резултат от травмата в областта на гръбнака е около 3 месеца и към момента пострадалия – ищец е напълно възстановен при налични слаби болки при физически натоварвания и климатични промени и не са били налични усложнения при възстановяването на същия.

Видно от СМЕ, с оглед на получените травми не може да се отговори категорично дали ищецът е бил с поставен предпазен колан, но при описания механизъм на ПТП/наличие на ротация и преобръщане на автомобила и при поставен предпазен колан е възможно пострадалия да получи описаните травми. ВЛ по СМЕ у категорично, че и при правилно поставен предпазен колан е възможно да се получат описаните травми. Видно от СМЕ, по делото не са налице данни за съпътстващи заболявания от ищеца. Според ВЛ по СМЕ, всички приложени фискални бонове са във връзка с поставените диагнози, лечение и възстановяването на ищеца от получените травми.

Видно от СМЕ, пострадалият не е допринесъл за претърпените увреждания, те са в резултат от процесното ПТП. ВЛ по СМЕ заключава, че: първоначално установените травми

по ищеца не са с индикация за непременно болнично лечение и биха могли да бъдат лекувани и в домашни условия. Късно настъпилия и диагностициран субдурален хематом не е бил клинично и инструментално наличен при първоначалния преглед в болницата на 27.07.2019г. Същият е установен при повторния преглед и хоспитализацията му в болнично заведение на 06.08.2019г. и в тази връзка пострадалият не е допринесъл за неговото настъпване, поради факта, че за позитивирането – клинично и инструментално на тези кръвоизливи се изисква време.

ВЛ по СМЕ в СЗ посочва, че всички фискални бонове, приложени към ИМ, са във връзка с поставяне на диагнози, лечение и възстановяване на ищеца. ВЛ по СМЕ посочва в СЗ, че самото спукване на страничен израстък на прешлен не е абсолютен индикатор за хоспитализация. ВЛ по СМЕ установява в СЗ, че спукването, в случая на страничен израстък на прешлен, е доста по - леко по степен, но под това спукване е настъпил кръвоизливът, който с времето е натекъл, и е започнал да притиска гръбначно – мозъчния канал. Според ВЛ по СМЕ в СЗ, всъщност от кръвоизлива идва трайното затруднение в движението на снагата над 30 дни, а не от спукването, като установява, че към момента пострадалия е напълно възстановен. Налични са слаби болки, преходни, но ВЛ смята, че те с времето ще отшумят напълно, но обема на движение е възстановен напълно, ще остане на челото един козметичен белег.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели – Бахтишан ИС.ова М. – майка на ищеца, чийто показания съдът прецени по реда на чл.172 ГПК, но които кредитира като обективно дадени, доколкото свидетелят възпроизвежда свои преки, непосредствени възприятия за състоянието на сина си след ПТП, както и С. ИБР. СМ..

От свидетелските показания на Б.М., майка на ищеца, се установява, че за процесното ПТП, при което пострадал синът ѝ, им съобщил един комшия, отишли в Бърза помощ – В.Търново и Б. целият бил в рани и кръв; той бил пътник в колата; той винаги си слага колан – синът ѝ го казал; Б. е пътувал на задната седалка отдясно, като ѝ казал, че е бил с поставен обезопасителен колан. От св. показания на М. се установява, че лекарите казали синът ѝ да остане в болницата, но той от стрес отказал да остане, някъде 10 дни си бил вкъщи и след това забелязали подутина на гръбнака, закарали го в болницата, бил с 23 шева, след което го изписали на домашно лечение и свидетелката му помагала, понеже на ищеца му било трудно да става. Св. М. установява, че два, три месеца минали, докато се възстанови самото място и то все още го боли; свидетелката заваряла сина си след ПТП целият облян в кръв и много уплашен, не казал нищо, той бил уплашен, имал травми по цялото тяло, по лицето и гърба; оперирали го, имал подутина на гръбнака, изтеглили са течност с 23 шева била самата операция, с пълна упойка, раздвижване не е правил, били му предписани инжекции и хапчета, приемал ги месец. Свидетелката установява, че през месеца след операцията синът ѝ не можел да става, да се обслужва, тя му помагала, можел сам да посреща физиологичните си нужди, усложнения нямало, психически понесъл произшествието горе – долу, бил много уплашен. Според свидетелката М., лекарите

обяснили, че от самия удар се е появила тази течност в гърба, мисли, че синът ѝ имал счупен прешлен, така кавали лекарите, имал травми под мишницата, лицето – по цялото тяло, не можел да спи, лели му куршум, изпитва все още страх да кара автомобил, той е шофьор, има шофьорска книжка, към момента на ПТП бил завършил 12 клас. Св. М. посочва, че лекарите били препоръчали синът ѝ да остане в болницата веднага след ПТП, но Б. отказал, лекарите обяснили, че това може да влоши състоянието му. Св.М. посочва, че през 10 дни преди операцията синът ѝ си бил в тях, нищо не е приемал, не е лекуван, през тези дни той не искал да ходи на лекар, но изпитвал болки в самия гръбнак, към настоящият момент още го наболява, не е посещавал психолог, не е пил успокоителни.

От свидетелските показания на виновния за процесното ПТП водач С.С. се установява, че с ищеца са приятели, управлението от нея при процесното ПТП л.а. е оборудван фабрично с обезопасителни колани, Б. бил седнал отзад отдясно, управлението от свидетелката л.а. се преобърнал по таван, след което С. била загубила съзнание, като се въззела видяла, че Б. е извън автомобила, лежал и явно също се възвръщал в съзнание и С. му помогнала да стане, той се изправил на крака, имал видими травми, задавал ѝ въпроси, от които било видно, че не си спомня какво е станало, лицето му било в кръв, имал и други рани, Б. не бил в много добро състояние, бил си на крака, родителите му дошли и го взели, след това свидетелката разбрала, че му били правили операция. Св.С. установява, че в деня след ПТП писала на Б., той казвал, че е добре, че нищо му няма, след това разбрала, че е бил в болница и са го оперирали, сега не поддържат връзка с него. Св. С. сочи, че след ПТП с ищеца поддържали контакт от време на време, но забелязала, че има нещо по-различно в него, не бил същия човек, станал е по-затворен, оплаквал се, че кръста го боли, бил уплашен, объркан, притеснен, ПТП не му се отразило и няма страх да пътува и шофира.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предявените от ищеца преки иски за увредено лице с правно основание чл.432 ал.1 от КЗ /в сила от 01.01.2016г./ вр. чл.45 ал.1 от ЗЗД за обезщетение за неимуществени вреди и за обезщетение за имуществени вреди, ведно с акцесорна претенция за законна лихва върху главницата по всеки иск, считано от 04.03.2020г. до окончателното изплащане, са процесуално допустими, доколкото са налице както общите, така и специалните предпоставки за съществуване и надлежно упражняване на правото на иск. Процесуалната допустимост на предявените преки иски по чл.432 ал.1 от КЗ е предпоставена и от спазване от ищеца като увредено лице, което желае да получи застрахователно обезщетение, на задължението му по чл.498 ал.1 от КЗ преди предявяване на настоящите иски да отправи на 02.12.2019г. към ответника - застраховател по застраховка "Гражданска отговорност" на виновния за ПТП, от което е претърпял неимуществени и имуществени вреди, водач, писмена застрахователна претенция по реда на чл.380 от ГПК. Налице са и специалните предпоставки по чл.498 ал.3 от КЗ за процесуална допустимост на предявените от ищеца преки иски за увредено лице и доколкото същият предявява претенцията си за плащане пред съда, след като застрахователят е отказал и не е платил обезщетение в срока по чл.496 КЗ.

На основание чл.432 ал.1 от КЗ /в сила от 01.01.2016г./, приложим в случая, доколкото процесното ПТП е реализирано на 27.07.2019г., т.е. при действието на КЗ /в сила от 01.01.2016г./ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" при спазване на изискванията на чл.380 от КЗ. За основателността на прекия иск по чл.432 ал.1 от КЗ в тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване, че в пряка причинно - следствена връзка от виновно противоправно деяние на застраховано лице по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите при ответния застраховател, настъпило в срока на действие на застраховката, е претърпял твърдяните в процеса неимуществени вреди, изразени в претърпени болки и страдания от физически травми и в увреда на психическото си здраве, и имуществени вреди, изразени в направени /заплатени/ разходи за лечението му, както и исковете си по размер. Отговорността на ответника – застраховател е функционална и предположена от тази за непозволено увреждане на делинквента - застраховано лице.

По прекия иск на ищеца с правно основание чл.432 ал.1 от КЗ вр. чл.45 ал.1 от ЗЗД за обезщетение за неимуществени вреди:

Разгледан по същество искът се явява частично основателен и доказан.

В процесният случай от ищеца в хода на процеса е проведено пълно и главно доказване на всички посочени по - горе кумулативно изискуеми предпоставки за основателност на предявеният пряк иск на увредено лице за обезщетение за неимуществени вреди, обуславящи доказаност на същия по основание.

Безспорно установен по делото е факта на реализирано на 27.07.2019г. процесно ПТП по описания по-горе механизъм, при което е пострадал ищецът по делото, който, видно от събраните гласни доказателства, към момента на ПТП е бил пътник на задна дясна седалка в застрахования по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите при ответния застраховател л.а.“П.“ с ДК №***, управляван от С. ИБР. СМ., както и че ПТП е настъпило в срока на действие на застраховката „ГО“.

На основание чл.300 от ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. С оглед разпоредбата на чл.300 от ГПК и задължителната сила на присъдата, с която се ползва и влязлото в сила на 08.07.2021г. споразумение за решаване на делото по НОХД №416/2021г. по описа на ГОРС, безспорно доказано е извършването от С. ИБР. СМ., като водач на л.а. „П.“ с рег.№***, застраховано лице при ответния застраховател по задължителна застраховка „ГО“ на автомобилистите, и в срока на действието ѝ, на противоправно деяние – причиняване по непредпазливост на средна телесна повреда на повече от едно лице, на процесната дата 27.07.2019г. на път VTR 1181, км.1+500 – престъпление по чл.343 ал.3 б.“а“, предл.1, алт.2 вр. чл.342 ал.1 от НК вр. чл.20 ал.1 от ЗДвП, виновността на дееца, нарушила правилата за движение по пътищата – чл.20 ал.1 от ЗДвП да контролира непрекъснато превозното средство, което управлява и допуснала

неправилно боравене с органите за управление на автомобила, в резултат на което допуснала ПТП, при което по непредпазливост причинила на ищеца Б. М. ЕР. – травматичен кръвоизлив около втори и трети поясен прешлен, довел до трайно затруднение в движението на снагата над 30 дни, със срок на лечение и възстановяване около 3 месеца.

Съгласно константната съдебна практика, установеното в наказателното производство обвързва и граждански съд със задължителна сила само, ако е елемент от фактическия състав на престъплението. Констатации за други факти, които не са елемент от престъпния състав, нямат обвързваща сила. /Така Решение №178/22.06.2017г. по гр. №3690/2016г. на ВКС, ГК, IV отд./. Всичко, което присъства в изпълнителното деяние като действие /респ. бездействие/ относимо към конкретен юридически факт, следва да бъде прието като вече разрешено за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от присъдата. Всички останали факти, които имат отношение към гражданските последици от деянието, в т.ч. съпричиняването на вредоносния резултат, следва да бъдат установени конкретно със съответните доказателствени средства в рамките на производството по разглеждане на гражданското дело. /Определение №60663/23.12.2021г. по гр.д. №404/2021г., II гр. о. /. С оглед изложеното, настоящият граждански съд е обвързан от задължителната сила по чл.300 ГПК, с която се ползва влязлото в сила споразумение за решаване на делото по НОХД №416/2021г. по описа на ГОРС, досежно факта на извършено от застрахованото лице по см. на чл.477 ал.2 КЗ при ответния застраховател противоправно деяние – престъпление и механизма на извършването му, поради което и ответното възражение в процеса, досежно механизма на ПТП, е неоснователно. Фактът, че ищецът по време на реализиране на ПТП е бил пътник на задна дясна седалка в увреждащия л.а. „П.“ се установява еднозначно от свидетелските показания на М. и С.С., като последната е виновен водач за ПТП, възпроизвеждаща свои непосредствени възприятия.

Безспорно по делото от събраните писмени, гласни доказателства и изслушана СМЕ в процеса е установено и че в пряка и непосредствена причинно – следствена връзка с извършеното от застрахованото лице по смисъла на чл.477 ал.2 КЗ при ответния застраховател виновно, противоправно деяние, ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразени в болки и страдания от причинените му телесни увреждания, установени от писмените /медицинска документация/, гласни доказателства и писмено заключение на ВЛ по СМЕ – травми по лицето, тялото и крайниците и мозъчното сътресение, които в съвкупност са му причинили временно разстройство на здравето, неопасно за живота с интензивни болки и страдания, т.е. лека телесна повреда по см. на чл.130 ал.1 НК, както и спукване на напречния израстък на Л4 и късния кръвоизлив над твърдата гръбначно – мозъчна обвивка е причинило трайно затруднение в движението на снагата над 30 дни, т.е. средна телесна повреда по смисъла на чл.129 ал.2 НК, както и морални страдания и увреда на психическото му здраве, предвид което са налице всички елементи от ФС по чл.45 ал.1 от ЗЗД за ангажиране на деликтната отговорност на застрахования при ответника водач на л.а. „П.“, модел „****“ с ДК №****, а от там и за произтичащата от нея функционална отговорност на ответния застраховател, с което предявеният от ищеца пряк иск на увредено лице по

чл.432 ал.1 от КЗ за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди се явява доказан по основание.

Съвкупният анализ на всички събрани по делото доказателства сочи, че в резултат и в пряка причинно – следствена връзка с настъпилото по вина на застрахованото лице по см. на чл.477 ал.2 от КЗ при ответния застраховател и водач на л.а. П.“, модел „****“ с рег.№*** процесно ПТП ищецът е претърпял твърдяните по вид в ИМ неимуществени вреди, изразени в продължителни и интензивни болки и страдания от причинените му лека телесна повреда със срок на лечение и възстановяване около 25 дни, и средна телесна повреда – травма в областта на гръбнака със срок на лечение и възстановяване около 3 месеца, както и в морални страдания и увреда на психическото му здраве – не можел да спи – лели му куршум /св.М./, бил уплашен, объркан, притеснен /св.С./, психически понесъл ПТП „горе – долу“ /св.М./. От свидетелските показания на С. се установява, че в противовес с ищцовите твърдения, ПТП не му се отразило и нямал страх да пътува и шофира.

На основание чл.52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Съгласно Постановление №4/23.12.1968г., Пленум на ВС, понятието „справедливост“ по смисъла на чл.52 от ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и пр. Справедливостта, като критерий за определяне паричния еквивалент на неимуществените вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. В този смисъл справедливостта по см. на чл.52 от ЗЗД не е абстрактно понятие, а тя се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, обществен и социално положение. Принципът на справедливост включва в най-пълна степен обезщетяване на вредите на увреденото лице от вредоносното действие, и е нужно съдът да съобрази всички доказателства от значение за реално претърпените от увреденото лице морални, неимуществени вреди /в случая телесни болки и душевни страдания/, както и следва да бъдат отчетени и конкретните обществено – икономически обстоятелства към момента на увреждането в РБългария, като илюстрация за този критерий са нивата на застрахователно покритие по задължителната застраховка „ГО“ на автомобилистите. Лимитите на застрахователни покрития следва да бъдат съобразени от съда, заедно с всички установени по делото обстоятелства, при постановяване на решение по пряк иск срещу застраховател по задължителна застраховка „ГО“ на автомобилистите.

При определяне размера на дължимото на ищеца обезщетение за претърпени от процесното ПТП неимуществени вреди съдът съобрази най – вече характера и степента на уврежданията – причинени на ищеца средна телесна повреда /спукване на напречния

израстък на Л4 и късния кръвоизлив над твърдата гръбначно – мозъчна обвивка, причинило трайно затруднение в движението на снагата над 30 дни/, и лека телесна повреда /травми по лицето, тялото и крайниците и мозъчното сътресение в съвкупност причинили временно разстройство на здравето, неопасно за живота с интензивни болки и страдания/, отчете начина на извършване на увреждането и обстоятелствата, при които е извършено. Съдът съобрази и появилата се 10 дни след ПТП подутина в лумбалната област и наложилата се и извършена на ищеца операция на 08.08.2019г. под пълна анестезия и 7 дни болничен престой, бил с 23 шева, изтеглили му течност /св.М./, след което е изписан с указания за диета и режим, медикаментозно лечение, без издаден болничен лист. Съдът съобрази, че 1 месец пострадалия не е можел да става и е имал нужда от чужда помощ. /св.М./. Съдът отчете и установеното от ВЛ по СМЕ в СЗ, че в случая е налице не счупване, а спукване на напречния израстък на Л4, което е доста по –леко по степен, но под това спукване е настъпил кръвоизливът, който с времето е натекъл и е започнал да притиска гръбначно – мозъчния канал и от кръвоизлива идва трайното затруднение на движението на снагата над 30 дни , а не от спукването. Съдът съобрази също и продължителността и интензитета на претърпените от ищеца болки и страдания – болки в кръста, затруднена походка, един месец след операцията не можел да става, св.М. му помагала, нямал усложнения, раздвижване не е правил, както и срока на лечение и възстановяване, видно от СМЕ – около 25 дни за травмите по лицето, тялото и крайниците, наличен посттравматичен белег с козметичен характер, и около три месеца – в резултат от травмата в областта на гръбнака, в който смисъл са и свид. показания на М. /2-3 месеца ищецът се възстановявал/. Съдът отчете, че, видно от СМЕ, ищецът към момента е напълно възстановен, при налични слаби болки при физически натоварвания и климатични промени и не са били налични усложнения при възстановяването на същия. ВЛ по СМЕ в СЗ е категорично, че налични са слаби болки, преходни, но счита, че те с времето ще отшумят напълно, като обема на движения е възстановен напълно. Съдът съобрази и претърпените от ищеца освен физически, и морални страдания и увреда на психическото му здраве, изразени в уплаха, обърканост, притеснение. Съдът отчете и начина и обстоятелствата, при които е извършено деянието. При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, което се следва на ищеца, съобразно критерия справедливост по чл.52 ЗЗД, съдът отчете, че пострадалият е млад човек, че е бил на 19г. към датата на ПТП, че според ВЛ по СМЕ, към момента е напълно възстановен. Съдът взема предвид и, че ищецът не е посещавал психолог, не е приемал успокоителни, в която насока са свид. показания на М., при съобразяване и на младата му възраст, при която по правило по – лесно и бързо се преработва психотравмата. При преценката за справедливия размер на обезщетението за неимуществени вреди, което се следва на ищеца, съдът съобрази и размера на МРЗ към датата на процесното ПТП от 560лв., социално – икономическата обстановка в страната към датата на ПТП, както и нивата на застрахователно покритие по задължителната застраховка „ГО“ на автомобилистите към датата на процесно ПТП.

След преценка на всички конкретно установени по делото обстоятелства, включващи се в критерия за справедливост по чл.52 от ЗЗД, съдът счита, че дължимото на ищеца

обезщетение за неимуществени вреди, определено, съобразно чл.52 от ЗЗД, е в размер на 22 000лв., който размер според съда се явява справедлив паричен еквивалент на претърпените от ищеца неимуществени вреди.

С оглед изхода по главния иск по чл.432 ал.1 от КЗ за обезщетение за неимуществени вреди, съдът следва да се произнесе по релевираното от ответника с писмения отговор на ИМ евентуално възражение по чл.51 ал.2 от ЗЗД за съпричиняване на вредоносния резултат от увредения ищец на наведеното основание – твърдяно противоправно поведение на ищеца, изразено в неизпълнение на задължението му по чл.137а ЗДвП за поставяне на обезопасителен колан, което възражение е неоснователно и недоказано и следва да бъде отхвърлено.

Съгласно чл.51 ал.2 от ЗЗД, ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали. Следователно, граматическото и логическо тълкуване на нормата на чл.51 ал.2 ЗЗД дават основание да се приеме, че релевантен за съпричиняване на вредата от страна на увредения е само онзи конкретно установен принос на последния, без който не би се стигнало, наред с проявеното от виновния за непозволеното увреждане, неправомерно поведение вредоносен резултат. Поради това не всяко поведение на пострадалия, действие или бездействие, дори и когато не съответства на предписаното от закона, може да бъде определено като съпричиняващо вредата по см. на чл.51 ал.2 ЗЗД, а само това, чието конкретно проявление се явява пряка и непосредствена причина за произлезлите вреди. Така Решение №169/28.02.2012г. по т.д.№762/2010г. на ВКС, II т.о.

От свид. показания на виновния водач С. се установи, че л.а. „П.“ е оборудван фабрично с обезопасителни колани. По делото липсват безспорни и категорични доказателства дали пострадалият ищец като пътник на задна дясна седалка в л.а. „П.“ при ПТП е бил с правилно поставен обезопасителен колан, като показанията на М. в насока, че е бил с поставен такъв не са достатъчно убедителни, доколкото свидетелят не възпроизвежда свои преки възприятия, а казано от сина ѝ за изгодни за него факти. Видно от СМЕ, не може категорично да се посочи дали пострадалия е бил с поставен предпазен колан, но дори и с поставен такъв е възможно да настъпят процесните травми, с оглед механизма на реализиране на процесното ПТП, от където следва, че евентуално поведение на пострадалия, изразено в непоставен правилно обезопасителен колан не е в пряка причинно – следствена връзка с настъпилия вредоносен резултат, доколкото, видно от СМЕ, и при правилно поставен предпазен колан е възможно да се получат описаните травми, и не е налице съпричиняване от пострадалия на вредата по смисъла на чл.51 ал.2 ЗЗД, поради което ответното възражение по чл.51 ал.2 ЗЗД се явява неоснователно и недоказано и следва да бъде отхвърлено.

С писмения отговор на ИМ ответникът не е въвел възражение за съпричиняване на вредата от пострадалия по причина, че отказа на пострадалия от болнично лечение е допринесъл за усложненията, настъпили при ищеца и наложили последващото му оперативно лечение, поради което и въведеното такова след този срок е преклудирано и следва да бъде оставено без разглеждане. От друга страна, ответното възражение за

съпричиняване на вредата от пострадалия на това основание е и неоснователно, доколкото, видно от СМЕ, първоначално установените травми на ищеца не са индикация за непременно болнично лечение и биха могли да бъдат лекувани и в домашни условия. Според ВЛ по СМЕ, късно настъпилия и диагностициран субдурален хематом не е бил клинично и инструментално наличен при първоначалния преглед в болницата на 27.07.2019г. Видно от СМЕ, същия е установен при повторния преглед и хоспитализацията му в болнично заведение на 06.08.2019г. и в тази връзка пострадалия не е допринесъл за неговата настъпване, поради факта, че за позитивирането – клинично и инструментално на тези кръвоизливи се изисква време. Свидетелските показания на М., че 10 дни преди операцията, докато бил в дома си ищецът не е лекуван, и че лекарите са били препоръчали на сина ѝ да остане в болницата веднага след ПТП, но Б. отказал, поради стрес, като лекарите обяснили, че това може да влоши състоянието му, не са основание да не бъде кредитирано писменото заключение на ВЛ по СМЕ. ВЛ по СМЕ ясно обясни в СЗ, че самото спукване на страничен израстък на прешлен не е абсолютен индикатор за хоспитализация и дали пострадалия ще лежи в къщи или в болнична стая, няма абсолютно никакво значение чисто клинично – вече, когато се е появил епидуралния кръвоизлив – подутината, става много сериозно, то е започнало да налива заедно със спукването, но за това се изисква по – голямо време, за да се прояви.

Предвид изложеното и доколкото не са налице предпоставките по чл.51 ал.2 ЗЗД за намаляване на обезщетението, искът по чл.432 ал.1 КЗ вр. чл.45 ал.1 ЗЗД за обезщетение за неимуществени вреди следва да бъде уважен в размера на определеното по реда на чл.52 ЗЗД от съда обезщетение от 22 000лв., респ. отхвърлен за разликата от 18000лв. над уважения до пълния предявен размер от 40000лв., като неоснователен и недоказан, ведно с акцесорната претенция за законна лихва върху отхвърлената главница, считано от 04.03.2020г. до окончателното изплащане. При определяне справедливият размер обезщетение съдът, наред с всички обсъдени по-горе конкретно установени по делото обстоятелства, включващи се в критерия справедливост по чл.52 ЗЗД, съобрази и установената съдебна практика по аналогични казуси за обезщетения за неимуществени вреди за подобен вид телесни увреждания, за която обаче следва да се има предвид, че отчита и е съобразена с конкретиката на всеки един отделен казус, а справедливият размер по чл.52 ЗЗД се определя съгласно конкретиката на съответния, в случая на настоящия казус.

По прекия иск на увредено лице с правно основание чл.432 ал.1 КЗ вр. чл.45 ал.1 от ЗЗД за обезщетение за имуществени вреди:

Искът е процесуално допустим, а разгледан по същество изцяло основателен и доказан.

На основание чл.477 ал.1 от КЗ, обект на застраховане по задължителна застраховка „ГО“ на автомобилистите е гражданската отговорност на застрахованите ФЛ и ЮЛ за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на МПС, за които застрахованите отговарят, съгласно

българското законодателство или законодателството на държавата, в която е настъпила вредата. Доколкото безспорно се установи, че застрахованото лице по см. на чл.477 ал.2 от КЗ и водач на л.а. „П.“, модел „***“, с ДК №***, е деликтно отговорно спрямо ищеца – увредено лице за процесното ПТП, то на основание чл.477 ал.1 от КЗ са налице предпоставките за ангажиране на функционалната отговорност на застрахователя за репарирание на претърпените от ищеца в резултат от ПТП имуществени вреди, изразени в направени разходи за провеждане на лечение. Съгласно т.7 от Постановление №4/23.12.1968г., Пленум на ВС, когато се търси обезщетение за имуществени вреди, изразени в разходи за лечение, чужда помощ и пр., следва да се събират доказателства за необходимостта от такива разходи и за действителното им извършване, както и за техния размер.

В процесният случай безспорно доказано с приетите по делото разходно – оправдателни документи е, че ищецът е направил /заплатил/ разходи за лечението си във връзка с процесното ПТП в общ исков размер от 90,60лв., от които 40,60лв. /л.18/ за платена такса за 7 леглодни в полза на МОБАЛ „Д-р Стефан Черкезов“ АД – Велико Търново, и 50лв., съгласно фискален бон от 30.07.2019г./л.19/ за снабдяване на ищеца със съдебно – медицинско удостоверение №Г-88/30.07.2019г., необходимо за установяване на настъпилите му телесни увреждания в резултат на претърпяното процесно ПТП. Направените /заплатени/ от ищеца разходи за лечение в исковия общ размер от 90,60лв. в пряка причинно – следствена връзка с процесното ПТП се явяват необходими, видно от СМЕ, са във връзка с поставените диагнози, лечение и възстановяване на ищеца от получените при процесното ПТП травми, поради което и се явяват претърпени от ищеца имуществени вреди от ПТП под формата на претърпяна загуба от действително направени /заплатени/ разходи за лечение и възстановяване, които подлежат на репарирание от ответния застраховател на основание чл.477 ал.1 от КЗ, с което искът по чл.432 ал.1 от КЗ за обезщетение за имуществени вреди се явява доказан по основание и в исковия размер от 90,60лв. и следва да бъде уважен изцяло, предвид и недоказаността на ответното възражение по чл.51 ал.2 ЗЗД.

По акцесорната претенция за законна лихва върху уважените главници за обезщетение за неимуществени и за обезщетение за имуществени вреди:

С оглед уважаване на главните искове и предвид акцесорният ѝ характер, се явява основателна и претенцията на ищеца за присъждане на законна лихва върху уважените главници по всеки главен иск.

На основание чл.429 ал.2 т.2 КЗ, в застрахователното обезщетение се включват и лихви за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице при условията на ал.3. Съгласно чл.429 ал.3 КЗ, лихвите за забава на застрахования по ал.2 т.2, за които той отговаря пред увреденото лице, се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума /лимита на отговорност/. В този случай от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл.430 ал.1 т.2 КЗ, или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна

претенция от увреденото лице, която от датите е най – ранна.

В случая липсват доказателства за дата на уведомяване от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл.430 ал.1 т.2 КЗ, поради което и съгласно правилото на чл.429 ал.3 КЗ, ищецът има право на законна лихва върху присъдените главници по двата иска, считано от датата на предявяване на извънсъдебната застрахователна претенция от увреденото лице – 02.12.2019г., но с оглед диспозитивното начало в процеса и недопустимостта от произнасяне със свръхпетитум, претенцията на ищеца за законна лихва върху присъдените главници по двата иска следва да бъде уважена, считано от поисканата от ищеца начална дата – 04.03.2020г. / следваща изтичането на законоустановеният тримесечен срок по чл.496 ал.1 КЗ за определяне и изплащане на обезщетение/ до окончателното изплащане.

На основание чл.236 ал.1 т.7 от ГПК банковата сметка, по която следва да се преведат присъдените суми е: IBAN: BG 58 UNCR ***, BIC: UNCRBGSF, при банка „УниКредит Бубланк“ АД, с титуляр Б. М. ЕР..

По разноските:

Ищецът е освободен на основание чл.83 ал.1 т.4 ГПК от внасяне на ДТ и разноски за производството, не е направил такива, поради което не му се следват разноски по делото.

На основание чл.38 ал.2 от ЗА, в полза на адв.М.М. – САК следва да бъде присъдено адв. възнаграждение за оказаната от него на ищеца безплатна адвокатска помощ в хипотеза по чл.38 ал.1 т.2 от ЗА, определено от съда по реда на чл.2 ал.5 вр. чл.7 ал.2 т.4 и т.1 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в редакцията ѝ към датата на сключване на договор за правна защита и съдействие от 11.03.2022г., в минимален размер адв. възнаграждение, съобразно вида и броя на предявените искове, от общо 2030 лв., от което, съразмерно с уважените искове, в полза на адв.М. М. – САК следва да бъде присъдено адв. възнаграждение в размер на 1118,57лв. /от което 953,26лв. по иска за неимуществени и 165,31лв. по иска за имуществени вреди/, което следва да бъде възложено в тежест на ответника. Отговорността на ответника, съобразно правилото на чл.78 ал.1 от ГПК, е за разноски за адв. възнаграждение за един адвокат, съразмерно с уважената част от иска, поради което и в хипотеза по чл.38 ал.2 от ЗА дължи адв. възнаграждение на оказалия безплатна адв. помощ на ищеца в производството адвокат, в размер, съразмерно с уважената част от исковете. Присъденото в полза на адв.М. – САК адв. възнаграждение по чл.38 ал.2 ЗА, съразмерно с уважените искове, е в минималния, визиран в НМРАВ размер, поради което и съдът не дължи произнасяне по евентуалното ответно възражение по чл.78 ал.5 от ГПК.

Изходът на делото и нормата на чл.78 ал.3 от ГПК обуславят основателност на ответната претенция за съдебни разноски, съгласно представен списък по чл.80 ГПК /за заплатено в брой адв. възнаграждение от 2160лв. с ДДС, 330лв. депозит за СМЕ и 25лв. депозит за свидетел/, съразмерно с отхвърлената част от иска за обезщетение за неимуществени вреди, в доказан размер от 1129,19лв., които следва да бъдат възложени в

тежест на ищеца.

На основание чл.78 ал.6 от ГПК в тежест на ответника, осъдено лице, следва да бъде възложена дължимата за производството на основание чл.1 ТДТКСГПК и чл.72 ал.2 ГПК ДТ общо за двата иска, съразмерно с уважените иски, в размер на 930лв. /880лв. върху уважения иск за неимуществени вреди + 50лв. върху уважения иск за имуществени вреди/, платима в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ВТОС, ведно с 5лв., в случай на служебно издаване на ИЛ.

На основание чл.78 ал.6 от ГПК в тежест на ответника, осъдено лице, следва да бъдат възложени направените в производството разноси /за ВЛ по СМЕ/, съразмерно с уважената част от исовете, в доказан размер от 77,14лв., платими в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ВТОС, ведно с 5лв., в случай на служебно издаване на ИЛ.

Водим от горното и на основание чл.432 ал.1 от КЗ вр. чл.45 ал.1 ЗЗД, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД „Б.“ АД със седалище и адрес на управление гр.С., бул.“Д.Б., с ЕИК ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на **Б. М. ЕР.** от гр.Л., ул.“Т.м., с ЕГН *****, сума в размер на **22 000 лв.** /двадесет и две хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания от ПТП, реализирано на дата 27.07.2019г., около 20,00ч. на път VTR 1181, км.1+500, ведно със **законната лихва** върху главницата, считано от **04.03.2020г.** до окончателното изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** искът по чл.432 ал.1 КЗ вр. чл.45 ал.1 ЗЗД за обезщетение за неимуществени вреди за разликата над 22000лв. до пълния предявен размер от 40000лв., ведно с претенцията за законна лихва върху отхвърлената главница, считано от 04.03.2020г. до окончателното изплащане, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН** и **НЕДОКАЗАН**.

ОСЪЖДА ЗД „Б.“ АД със седалище и адрес на управление гр.С., бул.“Д.Б., с ЕИК ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на **Б. М. ЕР.** от гр.Л., ул.“Т.м., с ЕГН *****, сума в размер на **90,60 лв.** /деветдесет лева и шейсет стотинки/, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплатени разходи за лечение, в резултат от ПТП, реализирано на дата 27.07.2019г., около 20,00ч. на път VTR 1181, км.1+500, ведно със **законната лихва** върху главницата, считано от **04.03.2020г.** до окончателното изплащане.

На основание чл.38 ал.2 от ЗА **ОСЪЖДА ЗД „Б.“ АД** със седалище и адрес на управление гр.С., р-н „Л.“, бул.“Д.Б., с ЕИК ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на **адв.М.М. М. – САК**, с ЕГН *****, с адрес гр.С., ул.“Д.И.“ №4, ет.2, ап.7, сума в размер на **1118,57 лв.** /хиляда сто и осемнадесет лева и петдесет и седем стотинки/, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана на ищеца безплатна адвокатска помощ по делото в хипотеза по чл.38 ал.1 т.2 от ЗА, съразмерно с уважените иски.

ОСЪЖДА Б. М. ЕР. от гр.Л., ул.“Т.м., с ЕГН *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на ЗД „Б.“

АД със седалище и адрес на управление гр.С., р-н „Л.“, бул.“Д.Б., с ЕИК ***, сума в размер на **1129,19 лв.** /хиляда сто двадесет и девет лева и деветнадесет стотинки/, представляваща направени по делото съдебни разноски, съразмерно с отхвърлената част от иска.

ОСЪЖДА ЗД „Б.“ АД със седалище и адрес на управление гр.С., р-н „Л.“, бул.“Д.Б., с ЕИК ***, **ДА ЗАПЛАТИ в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ВТОС**, сума в размер на **930 лв.** /деветстотин и тридесет лева/, представляваща дължима за производството ДТ върху уважения размер на предявените иски, ведно с **5 лв.** /пет лева/, в случай на служебно издаване на ИЛ.

ОСЪЖДА ЗД „Б.“ АД със седалище и адрес на управление гр.С., р-н „Л.“, бул.“Д.Б., с ЕИК ***, **ДА ЗАПЛАТИ в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ВТОС**, сума в размер на **77,14 лв.** /седемдесет и седем лева и четиринадесет стотинки/, представляваща направени в производството разноски /за ВЛ по СМЕ/, съразмерно с уважения размер на предявените иски, ведно с **5 лв.** /пет лева/, в случай на служебно издаване на ИЛ.

На основание чл.236 ал.1 т.7 от ГПК банковата сметка, по която длъжникът може да изпълни задължението си, е: IBAN: BG 58 UNCR ***, BIC: UNCRBGSF, при банка „УниКредит Булбанк“ АД, с титуляр Б. М. ЕР..

Решението подлежи на въззивно обжалване от страните в двуседмичен срок от връчването му пред ВТАС.

Съдия при Окръжен съд – Велико Търново: _____